

Drieslag

Deel 8 over Aziz Dijkstra, de Puzzelman

Eerste druk © 2019 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-021-856-83

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Drieslag

Marc Pierar

“Wetteloosheid kan niet het antwoord zijn”

Prelude

Amsterdam, zondag 3 maart 2052, 15.41 uur, Dijkstra's woontoren aan het IJ, de keuken op de 1ste verdieping. Buiten waait het hard, een maartse storm trekt over Amsterdam. De asgrijze lucht boven de stad strooit een somber licht over de straten en grachten. Op het IJ zijn schuimkopjes te zien. In de lucht scheren een paar meeuwen. Alsof zij er plezier in scheppen om met hoge snelheid het luchtruim boven Amsterdam te doorkruisen? De weinige fietsers op straat moeten moeite doen om vooruit te komen, zelfs degenen die op een elektrische fiets rijden. Op een wandscherm in de keuken, het geluid uit, is een docuStream te zien over de flora en fauna in en rond de fjorden in Noorwegen. Aan de grote keukentafel in het midden van de keuken staat een zwarte vrouw van rond de zestig een maaltijd te bereiden. Op een stoel naast haar staat een meisje van ongeveer vier jaar aandachtig te kijken naar wat de vrouw allemaal aan het doen is. Het meisje is gekleed in een knalblauw jurkje, aan haar voetjes witte sokjes en witte sportschoentjes met blauwe strepen. Ze heeft een lichtbruine huidskleur en lange donkerblonde haren vol krullen. En een prachtig getekend gezichtje, werkelijk een engeltje. Het meisje mag van de oude vrouw een beetje kruiden bij het eten doen en het meisje pakt met haar vingertjes heel voorzichtig wat kruiden uit een kommetje en doet die bij het eten. De oude vrouw knikt goedkeurend. Op de bank van één van de vijf diner-tables staat een jochie van dezelfde leeftijd als het meisje op zijn knietjes naast een oude zwarte man te kijken naar de eReader die de man voor zich heeft liggen. Het jochie draagt een wit T-shirt en een kort donkerblauw broekje, en evenals het meisje witte sokjes en witte sportschoentjes met blauwe strepen aan zijn voetjes. Ook het jochie heeft een lichtbruine huidskleur en lange donkerblonde haren vol krullen. En dezelfde fijn getekende gelaatstrekken als het meisje. Overduidelijk broertje en zusje, een tweeling. De oude man zit het jochie te vertellen over de bloemen en planten die op de eReader te zien zijn. Ook het jochie heeft een aandachtige blik op zijn gezichtje. Af en toe wijst het jochie een bloem of plant aan. Er is een geluid te horen van een voordeur die open en dichtgaat. De gezichtjes van de kinderen beginnen onmiddellijk te stralen.

“Papa en mama!”, zegt Aphrodite tegen Ndaye met een glunderende blik, die moet glimlachen om het plezier van Aphrodite, en ze kruipt van de stoel af. Ook Atse heeft een vrolijke blik op zijn gezichtje gekregen en kruipt van de bank af. Samen hollen de kinderen naar de deur van de keuken. Die gaat open en Aziz en Evangelina komen binnen. De twee kinderen steken hun armpjes uit naar Aziz en Evangelina ten teken dat ze opgepakt willen wor-

den. Aziz pakt Aphrodite op, Evangelina Atse. Ze knuffelen de twee kinderen tot groot plezier van de twee kinderen.

“En? Hoe gaat het mijn twee donderstenen?”, vraagt Aziz lachend. De twee kinderen lachen, hebben dikke pret om hun gekke papa.

“Ik mocht van Nana de bloemen kiezen voor onze tuin”, zegt Atse.

“Nou,” zegt Aziz glimlachend, “dat gaat vast een heel mooi terras opleveren, Atske.” Atse knikt driftig en met volle overtuiging.

“En ik mocht Ndaye helpen met het eten”, zegt Aphrodite tegen Evangelina, “Voor Sam en Zingende Wind. En voor Ochtendwolk.”

Glimlachend zegt Evangelina: “Dat wordt dan lekker smullen straks. Ik kan niet wachten, Affie.”

“Hebben jullie boeven gevangen?”, wil Atse weten.

Aziz schudt zijn hoofd: “Nee, met dit weer? Die zitten nu ook liever binnen. Wat een watjes, hè?” En hij kijkt de twee kinderen grinnikend aan.

De twee kinderen proesten van het lachen. Gekke papa.

Aziz en Evangelina zetten de twee kinderen terug op de grond.

“U bent al vroeg thuis”, zegt Ndaye.

Aziz knikt: “Ja, er was niet zoveel te doen dus zijn we maar eens eerder naar huis gegaan. En we missen deze twee donderstenen natuurlijk ook, hè.” En hij kijkt opnieuw de twee kinderen grinnikend aan. Die hebben dikke pret om de opmerking van Aziz.

“Waar wilt u eten?”, vraagt Ndaye aan Evangelina, “In de woonkamer of in de salon?”

“In de woonkamer”, zegt Evangelina, “Aan de ronde eettafel daar. Dat is toch veel gezelliger.”

Ndaye knikt: “Dan ga ik dadelijk alvast de tafel dekken.”

“En wat ga je ons voorschotelen?”, vraagt Aziz glimlachend.

“Eerst pompoensoep met bolletjes mozzarella, dan gegrilde kip met Afrikaanse kruiden, gebakken cassave, kousenband, gestoomde taugé en een paar salades, en als dessert kokospudding met caramel en een toefje room.”

“Nou, het water loopt me nu al in de mond”, zegt Aziz lachend. Ndaye krijgt een brede glimlach op haar gezicht.

“Kom, lieverds,” zegt Evangelina tegen de tweeling, “naar de badkamer. We gaan jullie eens lekker wassen. Dat jullie lekker ruiken wanneer ons bezoek komt. En papa en mama willen ook nog in bad.”

De tweeling knikt en loopt samen met Evangelina en Aziz de keuken uit.

Ochtendwolk schuift haar bord van zich af, veegt haar lippen schoon met een servet en zegt: “Wat een ongelooflijk heerlijke pudding is dit. Ndaye kan echt voortreffelijk koken, hoor, die zou een restaurant moeten beginnen.” Ze

neemt een slokje van haar wijn.

Evangelina knikt: “Ja, dat klopt. En het is ook altijd zo gevarieerd. Europees, Oosters, Afrikaans, zo'n beetje elke keuken komt hier op tafel. Die vrouw is een culinair wonder. Daar kan geen AI kookbot tegenop. We prijzen ons gelukkig met haar.”

“En ze kookt altijd erg verantwoord,” zegt Aziz, “houdt erg rekening met onze twee donderstenen. We waren laatst bij onze huisarts met die twee en die verbaasde zich een beetje over hun gezondheid. Totdat we hem vertelden wat die twee zoal te eten krijgen. Aan de andere kant? We kunnen het ons ook financieel veroorloven natuurlijk. Gezondheid is nog veel te veel en veel te vaak een kwestie van geld, ook vandaag de dag.” De anderen knikken.

Sam keert zich naar Aziz: “En hoe gaat het bij de politie? Nog rare zaakjes?” Dat laatste zegt hij glimlachend. De andere volwassenen moeten er ook om glimlachen.

Aziz schudt zijn hoofd: “Nee, jammer genoeg niet. Dat is op zich natuurlijk een goed teken maar ons werk wordt daardoor natuurlijk wel saaier. Aan de andere kant ... Laten we maar niet te hard roepen ... Criminelen zijn nogal hardleers ... Voor hetzelfde geld ligt er morgen zo'n raar zaakje op mijn bureau ... En er zijn ook nog steeds gewone gevallen van moord en doodslag natuurlijk. En niet te vergeten kleine criminaliteit ... Maar de trend is wel duidelijk neerwaarts. Als je de lijn door zou mogen trekken, dan is Amsterdam over een jaar of dertig vrijwel misdaadvrij.”

“Boeven zijn bang voor papa”, zegt Aphrodite, “want hij pakt ze allemaal. En heel snel.”

Atse knikt met een serieuze blik: “Ik vind boeven stom. Papa pakt ze altijd. En toch doen ze het. Ik vind dat stom.” De volwassenen schieten in de lach. Zingende Wind die naast Atse zit, aait hem over zijn bol en zegt: “Nou, lieverd, dat komt toch vooral omdat jullie papa heel slim is, hoor, veel slimmer dan al die boeven. Jullie papa heeft al die plannetjes van de boeven door. En heel snel.”

“Maar dan ben je toch stom?”, zegt Atse enigszins verbaasd tegen Zingende Wind, “Papa pakt ze altijd. En toch doen ze het. Dat is toch stom?” Aphrodite zit te knikken. Aziz en Evangelina horen het allemaal glimlachend aan.

Ndaye komt de woonkamer ingelopen en loopt naar de grote ronde eettafel waar Aziz en de anderen zitten: “Willen jullie misschien nog een koffie? Of iets anders? Ik heb ook nog taart.”

Aziz knikt: “Ja, ik lust nog wel een koffie. Met een glaasje Drambuie. Julie?” En hij kijkt de anderen aan.

Sam en Ochtendwolk willen ook wel een koffie met een likeurtje, Evangelina en Zingende Wind willen een thee.

“Het eten was werkelijk heerlijk, Ndaye”, zegt Sam. Zingende Wind en Ochtendwolk knikken.

“Ik zou je graag eens willen lenen van Aziz en Evangelina”, zegt Ochtendwolk, “om te komen koken bij mij wanneer ik hoge gasten op bezoek heb.”

Ndaye neemt het compliment met een brede glimlach in ontvangst en loopt weer terug naar de keuken.

“Ik krijg wel eens vragen van collega-burgemeesters”, zegt Ochtendwolk tegen Aziz, “over jou en de Amsterdamse politie, wat wij nou zo anders doen. Maar het lukt me niet het ze uit te leggen.”

Aziz haalt zijn schouders op: “Dat ligt niet aan jou, Ochtendwolk. Dennis en ik zijn al jaren bezig het uit te leggen aan anderen, ook op die internationale politiecongressen, of in publicaties, maar om één of andere reden lijkt het muntje maar niet te vallen ... Geen wonder dat we nummer 1 zijn geworden op die internationale index. En geloof me, we gaan die positie niet meer afstaan, gaan alleen maar verder uitlopen ... Totdat er bij die andere korpsen mensen aan het roer komen te staan die wel snappen waar wij het over hebben ... En niet te vergeten politieke bestuurders, burgemeesters en zo, die het snappen, mensen zoals jij en Sam. Nietwaar?” En Aziz kijkt Evangelina aan. Die knikt.

“Veel mensen denken dat het te maken heeft met de manier waarop wij AI en bots gebruiken”, begint Evangelina, “maar dat is slechts een afgeleide. Waar het werkelijk om gaat, is hoe wij mensen, politieagenten, inzetten, wat ons beeld is van agenten. Dat het volwassenen zijn in plaats van ondergeschikten, mensen die zelfstandig en verstandig kunnen handelen zoals Aziz wel eens zegt. Wat wij, hij en ik, proberen te doen is dat te stimuleren. Nou ja, volgens mij is dat ook de achterliggende filosofie van Amsterdam Vrije Stad, niet? En dat mensen daarbij soms fouten maken ... tja, dat hoort er nu eenmaal bij. Zolang die fouten maar niet al te ernstig zijn ... Veel mensen, de meesten eigenlijk, willen en kunnen die verantwoordelijk echt wel aan is mijn ervaring. Het enige wat wij doen, Aziz en ik, is dat organisatorisch handen en voeten geven. Daarom is er bij Speciale Zaken ook geen midden-kader of veel samenwerking met de HR-afdeling van het korps. Medewerkers zijn geen resources, grondstoffen, maar volwassenen en dienen als dusdanig behandeld te worden. Aziz en ik hebben geen HR-managers nodig die zich te pas en te onpas bemoeien met onze manier van werken. Die ze waarschijnlijk toch niet begrijpen. Een zelfsturende organisatie? Mensen die leiding geven aan zichzelf? Dat kan toch niet? Toch zeker niet bij zo'n hiërarchische organisatie als de politie? Tja ... Maar zoals Aziz net al zei: je moet wel een bestuurlijke omgeving hebben die dat allemaal stimuleert, nadrukkelijk stimuleert, niet alleen bij Speciale Zaken of bij de politie maar ook bij het

stadsbestuur. Over de hele linie en van hoog tot laag. Wij hier in Amsterdam hebben, denk ik, gewoon het geluk dat mensen van Amsterdam Vrije Stad aan het roer staan, mensen die er ook zo over denken.”

Aphrodite zit aandachtig te luisteren naar de grote mensen. Waar het precies over gaat, snapt ze niet. Behalve dan dat het over het werk van papa en mama gaat, werk van de politie, boeven vangen. En over polletiek, dat is het werk dat Ochtendwolk doet. Dat vindt ze een heel raar woord want het klinkt als politie maar heeft daar helemaal niks mee te maken. Waarom lijkt dat woord dan zo op politie? Wel vindt ze het reuze interessant om Ochtendwolk te horen praten want Ochtendwolk is de baas van heel Amsterdam. Nou, dan ben je best wel heel belangrijk. En Ochtendwolk is ook altijd heel lief tegen haar en Atske, al net zo lief als papa en mama. En Zingende Wind is ook altijd heel lief tegen haar en Atske. Net zoals Nana en Ndaye. Of oma Anne en oma Flora. Eigenlijk kent ze alleen maar lieve mensen. Daarom is ze ook best wel een beetje trots op papa, en Atske ook, want papa pakt de boeven en die zijn niet lief, die zijn gemeen. Ze is best wel een beetje bang voor die boeven, heeft ook wel eens enge dromen over al die boeven, maar bij papa is zij veilig, echt wel.

Ze laat haar ogen even over de gezichten en vooral de lange haren van Ochtendwolk en Zingende Wind gaan, zo'n mooi lang zwart haar, vooral dat van Ochtendwolk want die heeft een staart tot op haar bips. Nou, dat is best wel heel lang. En wat ze ook zo interessant vindt aan Ochtendwolk en Zingende Wind is dat het indiaanse vrouwen zijn, dat zijn mensen die in Ammerrika wonen, dat ligt aan de andere kant van de zee, heel heel ver hier vandaan, en die leven in tenten op een perrie, dat is een heel heel heel groot grasveld, groter dan Amsterdam. Nou, dat moet dan wel heel groot zijn want Amsterdam is best wel groot.

Zingende Wind vertelt haar en Atske wel eens verhaaltjes voor het slapen gaan, verhaaltjes met dieren, zoals een kojot, dat is een soort van hond die kan huilen, en een besson, dat is een koe met een hele dikke jas voor tegen de kou. Dat zijn zulke mooie en spannende verhaaltjes, daar moet ze dan vaak van dromen. Papa en mama vertellen ook wel eens verhaaltjes voor het slapen gaan maar die lezen die dan voor uit een boek terwijl Zingende Wind haar verhaaltjes uit het hoofd vertelt. Nou, dat vindt Aphrodite heel erg bijzonder.

Maar wat ze vooral zo spannend vindt aan Ochtendwolk en Zingende Wind zijn hun namen. Ochtendwolk? Wie heet er nou Ochtendwolk? Dat is toch een vreemde naam? Maar ook heel mooi. En ze heeft ook nog nooit de wind horen zingen, wel fluiten en gieren, vooral wanneer het hard waait, maar

zingen? Daar kan ze zich soms zo over verbazen. Een wind die zingt? Hoe klinkt dat dan? Nou, ze zou het heel graag eens willen horen. Aphrodite zucht want ze is best wel moe.

Aphrodite zit te gapen, Evangelina ziet het: “Tijd om naar bed te gaan, jongens. Jullie hadden er allang in moeten liggen.”

De tweeling knikt en kruipt van hun stoel af, loopt langs alle volwassenen en wenst die welterusten. De twee kinderen krijgen een dikke kus van iedere volwassene.

“Zal ik meegaan en jullie nog een verhaaltje vertellen voor het slapen gaan?”, vraagt Zingende Wind.

“Ja!”, schreeuwt Atse uitgelaten. Aphrodite staat te springen van plezier, klapt met haar handjes. De volwassenen moeten lachen om de pret van de twee kinderen.

Evangelina loopt samen met Zingende Wind en de tweeling de grote trap in de woonkamer op naar de 2de verdieping.

Sam kijkt ze na, keert zich dan naar Aziz en zegt glimlachend: “Het zijn echt twee wolken van kinderen, Aziz, jullie tweeling. Zingende Wind is helemaal weg van die twee.”

Aziz grinnikt: “Nou, dat is wederzijds, hoor, want ze zijn stapelgek op Zingende Wind.” Hij keert zich naar Ochtendwolk en zegt: “En op jou en Lea. Jullie drie intrigeren die twee mateloos.”

Ochtendwolk glimlacht: “Ja, ik weet het. Laatst was Evangelina met hen bij mij thuis en ze vroegen me de oren van de kop over alle Navajo-spullen die ik heb. Maar het is wat pap zegt: het zijn echt twee hartendieven. Zo vrolijk altijd en ook zo'n opgeruimd humeur.”

Aziz knikt met een brede glimlach: “Dat hebben ze van Evangelina. Zonder twijfel. Vroeger geloofde ik niet zo in al dat erfelijke gedoe maar nu ik die twee zo bezig zie?”

Sam legt een beetje lacherig zijn rechterhand op de linkerhand van Aziz: “Nou doe je zelf te kort, Aziz, want ik zie ook heel veel van jou in hen. Hun kattenkwaad, bijvoorbeeld. Het zijn twee echte deugnieten. Net zoals hun vader.”

Aziz schiet in de lach: “Ikke?”

Ook Ochtendwolk schiet nu in de lach: “Zeker weten, Aziz. Kijk alleen maar naar die lange haren van je. Een commissaris met zulke lange haren? Geen wonder dat Evertsen indertijd stapelgek van je werd toen je nog rechercheur was. En dan die capriolen van je zoals Dennis altijd zegt. De Puzzelman is de grootste deugniet van Amsterdam.”

“Ik heb begrepen van een repo op AmsterdamTube dat dinsdag een belang-

rijke dag is voor jou en de stad?”, vraagt Aziz aan Ochtendwolk, “Iets met de Beurs?”

Ochtendwolk knikt: “Ja, dinsdag worden er drie nieuwe bedrijven genoteerd op de Amsterdamse beurs, start-ups van de UvA die zich bezighouden met ruimtevaarttechnologie. Behoorlijk innovatief. Dat zou een enorme impuls kunnen opleveren aan de werkgelegenheid hier. En voor de statuur van Amsterdam natuurlijk. Ik ben al in overleg met een paar mensen van de UvA om nog meer van die start-ups van de grond te krijgen door ze te laten financieren door de stad. En natuurlijk liggen Nieuw Links en Groen Amsterdam weer dwars. Of dat geld niet beter naar de armen kan. Oud Links heeft altijd al veel verstand gehad van geld uitgeven, maar niet heus, maar snapt niets van geld verdienen, dat je eerst geld moet verdienen voordat je het uit kunt geven. Maar in de media scoor je natuurlijk weer. En bij de armen hier in Amsterdam. Die naam Nieuw Links is natuurlijk een gotspe van de bovenste plank. Het is gewoon oude wijn in nieuwe zakken, zo'n stelletje boven ons gestelden dat meent het beter te weten dan het gewone volk, dan ons, omdat ze zuiverder op de graat zijn want het opnemen voor de armen en zo. Alsof Amsterdam Vrije Stad dat niet doet, zeg, alsof wij de armen doelbewust arm houden. Stelletje idioten. Ik heb Van Tongeren laatst een rapport onder z'n neus geduwd, notabene van de UN, dat de armen hier in Amsterdam het significant beter hebben dan in eender welke andere stad ter wereld. Maar ja, feiten, hè, dat is nooit het sterkste punt geweest van Links, oud Links dan. En nu gaat die sukkel samen met Houwaarts komende dinsdag een demonstratie houden op de Dam met als thema dat Amsterdam Vrije Stad de belangen van de armen opoffert aan die van de bedrijven. Ik heb tegen hen allebei gezegd dat wanneer ze zo doorgaan, dat Nieuw Links en Groen Amsterdam het dan wel kunnen vergeten dat ik eender welk van hun voorstellen zal overnemen. Ik kan het ook hard spelen. En ik en Amsterdam Vrije Stad hebben hen niet nodig voor ons beleid, zij ons wel. Maar ach, zoals pap altijd zegt: geen grotere vijand van libertair Links dan oud Links.”

Aziz heeft haar grinnikend aangehoord: “Je bent er een beetje pissig om, niet?”

Ochtendwolk haalt haar schouders op: “Van Tongeren is op zich geen kwaai pier, zou best wel een goede wethouder kunnen zijn, maar in zijn partij en vooral in Groen Amsterdam zit veel te veel volk dat nog gelooft in een groot overheidsapparaat dat van alles en nog wat bepaalt. En onder hun aanhang zit ook veel volk dat lid is van dat anti-autoritair front wat in feite gewoon een linkse knokploeg is. En al dat volk baalt als een stekker dat ik een halve Navajo ben en me dus niet van racisme durft te beschuldigen. En dat een groot deel van onze wethouders zwart zijn en/of vrouw. Wij hebben

hier als eerste een zwarte burgemeester neergezet, Daniel, iets dat oud Links nooit is gelukt. Alsof die dat had gewild, zeg, laat je effe nakijken. En de Amsterdamse bevolking weet dat ook, ook de armen. Plat gezegd? Wij zijn linkser en geëmancipeerder in onze linkerpink dan dat volk in hun hele lijf. En dat irriteert ze mateloos.” Ze begint te lachen en zegt: “En wat ze vooral irriteert, is dat ons beleid uitermate succesvol is. Staan ze daar met hun neomarxistisch geneuzel. Dat kan toch niet waar zijn, zeg, dat die libertaire onbenullen het goed hebben gezien en wij niet?”

Aziz keert zich naar Sam en zegt lacherig: “Ontegenzeggelijk een Goldberg, Sam, die dochter van je.” Sam kan er wel om lachen, Ochtendwolk ook.

Evangelina en Zingende Wind komen naar beneden en gaan weer aan tafel zitten. Zingende Wind zucht.

“Wat een heerlijke kinderen zijn het toch”, zegt ze tegen Aziz.

Aziz en Evangelina kijken elkaar glimlachend aan en zij zegt tegen Zingende Wind: “Een mooier cadeau van Aziz kon ik niet krijgen, Zingende Wind, en een mooier cadeau kon ik hem niet geven.”

Aziz maakt grinnikend naar haar een zo-is-dat gebaar met zijn rechterwijsvinger.

Ndaye komt binnen met een bord met daarop drie kopjes koffie, drie glazen likeur, twee glazen thee, een melkkannetje en een suikerpotje, zet alles neer en loopt weer terug naar de keuken.

“Naar welke school gaan ze straks? In augustus?”, vraagt Sam.

“De Spinoza basisschool”, zegt Evangelina, “Die is redelijk dichtbij en heeft ook een hele goede naam. En hun onderwijsopvattingen staan ons ook heel erg aan. Dat ze niet alleen veel nadruk leggen op taal- en rekenvaardigheden maar ook op creatieve vermogens en het omgaan met andere kinderen.”

Sam knikt: “Ja, ik ken hun directeur vrij goed, Levi de Winter, en ook een paar mensen in het schoolbestuur. Een goede keuze.”

Aziz grinnikt: “Nou, ik ben vooral benieuwd hoe onze twee donderstenen zich gaan gedragen daar. Ze kunnen soms behoorlijk eigenwijs zijn.”

Ochtendwolk schiet in de lach: “Net zoals hun vader!”

Evangelina glimlacht en zegt: “Ja, dat eigenwijze hebben ze overduidelijk van Aziz.”

Sam kijkt Aziz aan met een blik van zie-je-wel. Die kan er wel om lachen.

Aziz staat op en loopt naar een kast en pakt een doosje met daarin een aantal pretsigaretten. Hij loopt terug naar de tafel, steekt een sigaret aan en neemt een paar hijsen. Dan geeft hij de sigaret aan Ochtendwolk naast hem.

Die avond, ergens in een appartement in Zuid, hebben een moeder en haar twee zoons ruzie, enorme ruzie. De twee mannen verlaten kwaad de woning,

de moeder blijft huilend en biddend achter. Ergens in de Jordaan, een uur of zo later, stopt een busje voor een restaurant. Vier mannen stappen uit aan de zijkant van het busje en hollen naar binnen. Het busje rijdt weg. Weer later, in een grachtenpand ergens in het centrum, zitten vijf mannen in een grote kamer te poken, op de tafel een grote pot met geld. De deur van de kamer gaat open en één van de mannen draait zich vloekend om. Rond dezelfde tijd zitten drie mannen in een oud en leegstand pand achter het Rokin te lachen, maken grappen over wat ze met een grote som geld gaan doen. Vier gebeurtenissen die niets met elkaar te maken hebben ... Of toch wel?

De Eerste Zaak

Amsterdam, maandag 4 maart 2052, 07.30 uur, Dijkstra's woontoren aan het IJ, de keuken op de 1ste verdieping. Een man en een vrouw zitten te ontbijten. Hij draagt het uniform van een commissaris, zij is gekleed in een effen blauwe blouse en een witte broek, aan haar voeten antracietgrijze schoenen met lage hakken. Naast ieder van hen zit een kind van vier, een jongetje naast de vrouw, een meisje naast de man, een tweeling. De twee kinderen dragen allebei een lichtgroen T-shirt en een spijkerbroek. Op het T-shirt een afbeelding van een vrolijk zwaaiende robot. Aan hun voeten groene sportschoentjes met witte strepen. De hoge stemmetjes van de druk pratende kinderen klateren door de keuken. Aan de diner-table naast hen zit een oude zwarte vrouw een kopje thee te drinken, af en toe glimlacht ze om wat de twee kinderen aan de tafel naast haar allemaal zeggen. Ook de twee ouders van de twee kinderen horen het getater van de twee kinderen glimlachend aan. Op een wandscherm, het geluid uit, afgestemd op AmsterdamTube, is het nieuws van 07.30 uur te zien. De moeder tikt opeens de vader aan, wijst naar het scherm en geeft een computerstem opdracht het geluid harder te zetten. De vader maant de kinderen even stil te zijn en draait zich om.

“... schakelen we over naar onze reporter ter plaatse: Manuel Witsen”, zegt een nieuwslezeres. Het beeld verspringt naar een man die voor een restaurant staat.

“Ik sta hier voor restaurant De Rozentuin in de Jordaan waar gisteravond een aanslag is gepleegd op de twee ongekroonde koningen van de Amsterdamse onderwereld: Guillermo Marietta en Victorious Osebanjo. Bij de aanslag zijn ook de vrouwen van Marietta en Osebanjo en de eigenaar van het restaurant omgekomen. Twee klanten en een personeelslid zijn gewond geraakt door rondvliegende kogels. Iemand van het bedienend personeel wist ons te vertellen dat Marietta en Osebanjo klaarblijkelijk hun geschillen wilden bijleggen. Het diner was in het diepste geheim en ook anoniem geregeld want niemand van het personeel, zelfs de eigenaar niet, wist dat deze twee hier zouden komen dineren. De twee mannen hadden zelfs niemand van hun bendes meegenomen. Toch is iemand er blijkbaar achter gekomen. Is dit het begin van een bende-oorlog in de Amsterdamse onderwereld, een strijd om de macht? Het is algemeen bekend dat Marietta en Osebanjo ...”

“Alice? Geluid uit”, zegt Aziz.

“Gedaan”, zegt een vrouwelijke computerstem.

Aziz draait zich om naar Evangelina en zegt: “Godverdomme, Evi, nou hebben we de poppen aan het dansen. Geloof me, de bendeleden van Marietta en

Osebanjo gaan het recht in eigen handen nemen, die willen bloed zien ... Ik neem even contact op met Babar.”

Even later ziet Aziz Babar Singh in zijn smartGlass zicht, de commissaris van de afdeling Moordzaken.

“Goedemorgen, Babar”, zegt Aziz, “Ik zie net het nieuws over die aanslag op Marietta en Osebanjo gisteravond. Die aanslag wordt door jouw mensen onderzocht, niet?”

Babar knikt: “Ja, maar ik stel voor om dit samen met jouw mensen te doen, Aziz, want sommige aspecten van deze aanslag zijn nogal vreemd. En als we niet snel dat volk te pakken krijgen dat hier achter zit, dan gaan we een golf van geweld zien in Amsterdam want geloof me: de mensen van Marietta en Osebanjo zullen wraak willen nemen. Zeker als je een detail hoort van die aanslag, dat is behoorlijk gruwelijk.”

Aziz knikt: “Dat was mijn idee ook. Evangelina en ik vertrekken nu meteen naar de IJ-toren en komen eerst naar jou toe.”

“Is goed. Tot zo dan”, zegt Babar en verbreekt de verbinding.

Aziz keert zich naar Atse en Aphrodite: “Jongens, papa en mama moeten nu meteen weg. Er is iets heel ergs gebeurd in Amsterdam en wij moeten de boeven gaan vangen die dit hebben gedaan. Begrijpen jullie dat?”

De twee kinderen knikken met een ernstige blik.

Evangelina zegt tegen Aziz: “Ik zal Zingende Wind vragen of ze vandaag langs wil komen om op deze twee deugnieten te komen passen want ik vermoed dat dit een lange werkdag gaat worden voor ons.”

Aziz knikt: “Ja, goed plan, doe maar. Dat vinden jullie toch leuk, hè, dat Zingende Wind langs komt?” En hij kijkt naar de twee kinderen. Die knikken met een grote glimlach op hun gezicht.

Aziz grinnikt: “Ja, dat dacht ik al”, en regelt daarna een auto, status Extreem Urgent. Evangelina is dan al bezig met Zingende Wind te contacteren en die wil wel op de twee kinderen komen passen, graag zelfs. Uiterlijk 09.00 uur zal ze er zijn.

Aziz en Evangelina geven beide kinderen een dikke kus, nemen ook afscheid van Ndaye en lopen de keuken uit. Op het moment dat ze door de voordeur beneden naar buiten gaan, komt de door Aziz aangevraagde auto aangereiden. Ze stappen in en rijden weg.

Het is al licht. Er staat een stevige wind. Uitgezonderd een man die zit te visen is er niemand te zien op de kade voor de woontoren. Meeuwen scheren over het IJ. Traag varen een paar rijnaken voorbij. In de verte westwaarts komt een groot cruise-schip aangevaren.

Amsterdam, maandag 4 maart 2052, 08.03 uur, het hoofdkantoor van de

Amsterdamse politie in de IJ-toren aan de Piet Heinkade, de 17de verdieping waar de afdeling Moordzaken is gehuisvest. Een man en een vrouw stappen uit de lift en lopen de verdieping op richting het kantoor van commissaris Singh. Er komt net een vrouwelijke rechercheur richting de lift aangelopen. Gezien haar blik herkent ze de man en ze begint breed te glimlachen.

“Goedemorgen, Apache”, zegt de vrouw lachend, “hoe gaat het met je? Mevrouw Di Angeli, u ook een goedemorgen.” Evangelina knikt vriendelijk glimlachend naar de vrouw.

“Jij ook een goedemorgen, Zwarte Panter”, zegt Aziz lachend, “Nog steeds het zonnetje in huis, zie ik.” Hij schudt de hand van de vrouw.

Zwarte Panter is Banda Okeefa, medior rechercheur Moordzaken, een Amsterdamse in hart en nieren, Congolese ouders, 37 jaar, kaalgeschoren, begin jaren veertig een pupil geweest van Aziz toen die nog senior rechercheur Buiten Categorie was en van hem de bijnaam Zwarte Panter gekregen. Altijd goed gemutst maar bepaald geen katje om zonder handschoenen aan te pakken want bekwaam in een groot aantal vechtsporten. Voor de duvel niet bang. En een haarscherp oog voor types die de zaak stonden te bedonderen. Ze heeft een wat schorre, jazzy-klinkende stem.

Banda schiet in de lach: “Niks leuker dan criminelen van straat halen, daar word ik zo blij van ... Ik spreek je nog. *Apache!*” Ze maakt een paar schijnbewegingen van een bokser richting Aziz en loopt dan naar de lift.

Aziz schudt lacherig zijn hoofd en zegt tegen Evangelina: “Soms denk ik wel eens dat die meid zo gek is als een deur. Maar het is een verdomd goede rechercheur. Zeker weten.” Evangelina knikt glimlachend.

Aziz en Evangelina lopen door naar het kantoor van Babar. Daar aangekomen kloppen ze op de deur en gaan naar binnen. Babar zit met een man te praten aan een vergadertafel. De twee mannen zien wie er binnen komen en staan op. De vier begroeten elkaar en gaan allemaal zitten aan de vergadertafel. Op een wandscherm, het geluid uit, is het nieuws van 08.00 uur te zien. De aanslag op Marietta en Osebanjo is ook nu het enige nieuwsitem.

Babar wijst naar de man en zegt tegen Aziz: “Rogier leidt het onderzoek vanuit Moordzaken. Wie wil je in zijn team hebben vanuit Speciale Zaken?” Rogier is Rogier van Houten, senior rechercheur Moordzaken, een kale veertiger, fors gebouwd, iemand met een indrukwekkend trackrecord, iemand die vrijwel zeker binnen een paar jaar de status senior rechercheur Buiten Categorie zal krijgen.

Aziz schudt zijn hoofd: “Dat weet ik nog niet. Behalve dan dat ik er zelf ook in wil gaan zitten. Als Rogier daar geen bezwaar tegen heeft?” En Aziz kijkt Van Houten aan. Die schudt glimlachend zijn hoofd.

“Integendeel, commissaris.”

Aziz keert zich naar Babar: “Jij zei daarstraks iets over een gruwelijk detail?”

Babar knikt: “Ja, die daders zijn nogal grof tekeer gegaan. Die vrouwen van Marietta en Osebanjo? Die zijn allebei van dichtbij met een dubbelloops in hun gezicht geschoten.”

“Godverdomme, zeg”, vloekt Aziz onthutst. Ook Evangelina reageert met afgrijzen.

“Dennis stelde voor om dat voorlopig maar niet naar buiten te brengen”, zegt Babar, “want wanneer de mensen van Marietta en Osebanjo *dat* horen?”

“Ja,” zegt Aziz, “die gaan dan zeker helemaal op tilt ... Heb je al enig idee wie er hier mogelijk achter zit?” Dat laatste vraagt Aziz aan Van Houten. Die schudt zijn hoofd.

“Gezien het grove geweld kunnen het de Colombianen of Mexicanen zijn. En mogelijk de Oekraïense maffia. Die proberen al een tijdje hun terrein uit te breiden.”

“En wat is dat met die vreemde aspecten?”, wil Aziz weten van Babar. Babar gebaart naar Van Houten om dat te vertellen.

Van Houten zegt: “De aanslagplegers hadden het personeel en de andere klanten opgesloten in een opslagruimte. Maar wel nadat ze de gewonden verzorgd hadden. Dat vind ik wel erg opmerkelijk. En ze hebben gedurende het hele gebeuren vrijwel niets gezegd. En als ze wel spraken, deden ze dat met een hele lage stem. Ik vermoed dat ze stemvormers gebruikten. En wat ook opmerkelijk is, is dat ze zonder wat te vragen iedereen naar die opslagruimte boven het restaurant stuurden, alsof ze wisten dat die daar was. Rond 02.00 uur heeft de vrouw van een kok contact opgenomen met de politie omdat haar man niet was thuis gekomen. Een paar wijkagenten zijn toen gaan kijken. De aanslagplegers hadden een bordje op de deur gehangen: Gesloten wegens familiale omstandigheden, hadden ook alle lichten uit gedaan. De wijkagenten namen aan dat het restaurant die avond gesloten was en vermoedden toen nog dat die kok gelogen had tegen zijn vrouw, dat hij zogenaamd was gaan werken en waarschijnlijk bij een vriendin zat of zo. Rond 03.00 uur zijn wijkagenten nog eens gaan kijken omdat meer familieleden de politie hadden gecontacteerd, ook die van klanten. Ze hebben toen de deur geforceerd en troffen Marietta, Osebanjo, hun vrouwen en de eigenaar aan. Tijdens hun onderzoek van het pand stootten ze op de mensen in die opslagruimte. Dus ik ben bang dat die aanslagplegers al lang de stad uit zijn.”

Aziz wrijft peinzend over zijn kin: “Ja, dat is allemaal wel opmerkelijk, dat klopt ... Mij lijkt dat we eerst dat volk van Marietta en Osebanjo tot kalmte

moeten gaan manen, dat de politie dit onderzoek doet en niet zij. Begrijp je?” En hij kijkt Babar aan. Die knikt.

“Ja, dat lijkt mij ook. Wat stel je voor?”, vraagt Babar.

“Ik wil even bij ze langs gaan om ze dat luid en duidelijk te vertellen.”

Evangelina schrikt: “Is dat niet gevaarlijk, Aziz?”

Aziz schudt zijn hoofd: “Nee, die doen mij niks. Die snappen echt wel dat ze meteen allemaal opgepakt worden wanneer ze mij iets aandoen.”

Aziz keert zich weer naar Babar: “Mijn voorstel is dat jij mee gaat. En dat we nog een rechercheur meenemen, Goodson bijvoorbeeld, Jackson Goodson, die kent mij en weet hoe ik dit soort dingen aanpak.”

Babar grinnikt: “Ja, dat is goed. Ik neem even contact op met Goodson.” En hij gaat in de weer met zijn smartGlass.

“Weet je zeker dat je dit wilt doen, Aziz?”, vraagt Evangelina met een angstige blik, “Vooral die Nigeriaanse bende zou gruwelijke afrekeningen plegen en maling aan alles en iedereen hebben, ook aan de politie. En jij wilt zo bij ze naar binnen lopen?”

Aziz schudt weer zijn hoofd: “Die doen Babar en mij niks, Evi, geloof me. Een commissaris van de Amsterdamse politie neerschieten? De Puzzelman notabene? Dan zijn ze loslopend wild hier in Amsterdam, dan zijn alle agenten opeens heel erg trigger-happy. En dat weten zij ook.”

“Ik ben hier niet gerust op, Aziz, speel je niet met vuur?”

Opnieuw schudt Aziz zijn hoofd: “Geloof me, die doen ons niks. Die zijn meer beducht voor mij dan jij voor hen. Maak je maar geen zorgen, oké?”

Babar is klaar: “Jackson komt er aan.”

Aziz knikt: “Wachten we even op Jackson en dan gaan we.”

Aziz keert zich naar Evangelina, pakt haar handen, brengt ze naar zijn mond en kust ze: “Maak je geen zorgen, Evi, vanmiddag lunchen we gewoon weer samen. Zoals altijd. Oké?”

Evangelina zucht gelaten: “Pas alsjeblief op, Azizke, ik wil Atske en Affie niet alleen opvoeden.”

Aziz kust opnieuw haar handen, gaat even door haar lange haren en zegt dan: “En dat gaat niet gebeuren ook.”

Jackson komt binnen, groet eerst iedereen en zegt dan tegen Aziz: “Jij en commissaris Singh willen een statement gaan afgeven namens de Amsterdamse politie, begrijp ik?” Aziz knikt grinnikend.

“Pas je goed op Aziz, Jackson?”, vraagt Evangelina.

Jackson glimlacht: “Die criminelen doen ons niks, Evangelina, die zijn te verbaasd dat Aziz en commissaris Singh bij ze binnen komen wandelen.”

Aziz maakt grinnikend een zie-je-wel gebaar naar Evangelina maar die kan er niet om lachen, integendeel, is te ongerust.